

DE ALBIO TIBULLO
OVIDII ELEGIA

LATINE ET SVETICE

QUAM

VENIA AMPL. FAC. PHIL. ABOENSIS

P. P.

JOHANNES GABRIEL LINSÉN

PHIL. MAG. LITTERATURAE ROM. ADJUNCTUS

ET

CONSTANTINUS TÓRNUDD

STIPEND. DE LA MYLIANUS OSTROB.

IN AUDIT. PHILOS. DIE XXIII MAJI MDCCCXXVII

H. A. M. S.

ABOAE TYPIS JOH. CH. FRENCKELL ET FIL.

19.

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

OFFICE OF THE SHERIFF

STATE OF TEXAS

NOV 18 1882

WARRANT FOR THE ARREST OF

P. M.

JOHN W. GARRISON

WARRANT FOR THE ARREST OF

JOHN W. GARRISON

WARRANT FOR THE ARREST OF

IN WITNESS WHEREOF, THE SHERIFF HAS HEREUNTO SET HIS HAND AND SEAL OF OFFICE

H. A. M. S.

ATTEST: THIS 18TH DAY OF NOVEMBER 1882

THESES.

I.

Esse in morte sensum, nec interire cum corpore partem hominis meliorem, animum, sanus quisque æque pæne sibi est conscius, atque vitæ hujus. Dubitationem affert partim rectum evagata rerum contemplatio, partim depravatio moralis.

II.

Rudes homines facile sperant immortalitatem animorum, ut Deum esse credunt, instinctu quodam ipsos haud fallente. Cultiores vero, sibi auctoribus naturæ idoneis arcana quæcumque aperta opinantes, conglutinata habent omnia, eamque ob causam quondam dissolvenda, et in novas formas mox mutanda.

III.

Poesi est opinio, morti succumbere animum, vel maxime inimica. Quum enim sacrorum sit vatum, quæ in vita humana discrepant multa, fidibus suis in modos temperare concordēs et sonoros, fieri id nequaquam potest, nisi cantui svave resonent arva piorum.

IV.

Coacti hinc fuerunt poetæ, quos illa tenuit opinio, aliam monstrare viam immortalitatis. Rerum egregie gestarum ingenique excellentis memoriam cecinerunt, quæ, in omne ævum duratura, posteris cara et fructuosa, mortis damna sic esset resartura.

Quam de Phœnice ave pulcram narrarunt fabulam veteres, morte renascentis vitæ verisimillimam habuit significantiam. Symbolum quidem plurimi eam interpretantur Aegyptiorum, quo quingentorum annorum periodum expresserint; cum tamen huic interpretationi ipsi refragantur fabulæ colores, ingenium Aegyptiacum haud referentes, nec igitur facile ad Nilum ducti.

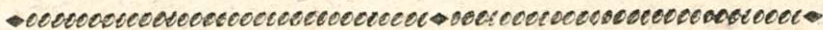
PUBLII OVIDII NASONIS

AMORUM LIBRI III ELEGIA IX

DE

ALBIO TIBULLO

LATINE ET SVETICE

Memnona si mater, mater ploravit Achillen,
Et tangunt magnas tristia fata deas,
Flebilis indignos, Elegeia, solve capillos:
Ah nimis ex vero nunc tibi nomen erit!
Ille tui vates operis, tua fama, Tibullus,
Ardet in exstructo, corpus inane, rogo.
Ecce puer Veneris fert eversamque pharetram,
Et fractos arcus, & sine luce facem.
Adspice, demissis ut eat miserabilis alis,
10. Pectoraque infesta tundat aperta manu.
Excipiunt sparsi lacrimas per colla capilli,
Oraque singultu concutiente sonant.
Fratris in Aeneæ sic illum funere dicunt
Egressum castris, pulcer Iule, tuis.
Nec minus est confusa Venus, moriente Tibullo,
Quam juveni rupit cum ferus inguen aper.
At sacri vates et divûm cura vocamur:
Sunt etiam, qui nos numen habere putent.
Scilicet omne sacrum mors importuna profanat,
20. Omnibus obscuras iniicit illa manus.
Quid pater Ismario, quid mater, profuit Orpheo?
Carmine quid victas obstupuisse feras?

Om af sin moder begrets en Memnon, begrets en Achilles,
 Om af en sorgelig död höga gudinnor ock rörs,
 Ditt oskyldiga hår lös opp då, o gråtande Klagdikt:
 Nu för mycket — ack ja! — bär du med rätta ditt namn!
 Han ditt yrkes beprisade Skald, han, din ära, Tibullus,
 Brinner, en andelös kropp, uppå det bål, som man rest.
 Kogret vändt upp och ned, se, bäres af sonen till Venus,
 Bågen är bräckt, och ej mer sprides af facklan ett sken.
 Skåda, huru han går bedröfvad, med vingarne sänkta,
 Huru sitt blottade bröst hatfull med handen han slår.
 Håret, som höljer hans hals, upptager de rinnande tårar,
 Och från munnen förnims skakande snyftningens ljud.
 Så ur ditt läger han skall, o sköna Julus, ha vandrat,
 När Aeneas, hans bror — sådan är sagnen — begrofs.
 Och vid Tibullus' död ej mindre är Venus' bestörtning,
 Än då ett vildsvin grymt sargade ynglingens kropp.
 Och dock nämnas vi heliga skalter, för gudarne kära;
 Några en gudomskraft tro att vi äga jemväl.
 Ja allt heligt blir oskäradt af väldiga döden:
 Med den förfärliga hand sig han förgriper på allt.
 Hade väl hjälp af sin far, af sin mor den ismariske Orpheus?
 Hjelppte det honom, att han djuren förtjust med sin sång?
 Aeli-

- Aelinon in silvis idem pater, Aelinon, altis
 Dicitur invita concinuisse lyra.
 Adiice Mæoniden, a quo, ceu fonte perenni,
 Vatum Pieriis ora rigantur aquis.
 Hunc quoque summa dies nigro submersit Averno.
 Defugiunt avidas carmina sola rogos.
 Durat opus fatum, Troiani fama laboris,
 30. Tardaque nocturno tela retexta dolo.
 Sic Nemesis longum, sic Delia; nomen habebunt,
 Altera cura recens, altera primus amor.
 Quid vos sacra juvant? quid nunc Aegyptia prosunt
 Sistra? quid in vacuo secubuisse toro?
 Quum rapiunt mala fata bonos (ignoscite fasso),
 Sollicitor nullos esse putare deos.
 Vive pius: moriere pius; cole sacra: colentem
 Mors gravis a templis in cava busta trahet.
 Carminibus confide bonis: iacet ecce Tibullus.
 40. Vix manet e tanto parva quod urna capit.
 Tene, sacer vates, flammæ rapuere rogales,
 Pectoribus pasci nec timuere tuis?
 Aurea sanctorum potuissent templa deorum
 Urere, quæ tantum sustinuerunt nefas!
 Avertit vultus, Erycis quæ posidet arces;
 Sunt quoque, qui lacrimas continuisse negent.

Aelinus likså, man säger, besjöngs i de skogiga bergen

Af sin fader, och ej gerna hans lyra då klang.

Mäoniden härtill bör räknas, den eviga källan,

Med sin pieriska dryck läskande skaldernas läpp.

Honom den yttersta dag och sänkte i svarta Avernus.

Endast hans sänger ha flytt undan de tärande bål.

Döden trotsa hans verk, den fräjdade striden för Troja,

Och den långsamma väf, nattliga listen ref opp.

Så skall ock Nemesis' namn, så Delias länge bevaras:

Älskad den ena så nyss, som det den andra var förr.

Hvartill festen er gagnar? hvartill nu ägyptiska sistrus?

Hvartill att skilda J soft uppå den ensliga bädd?

När af olyckelig död borttryckas de goda, jag frestas —

Man mig förläte! — att tro gudarne vara ej till.

Lefve du from: dock du dör; det heliga dyrke: ur templet,

Under din dyrkan, dig drar döden i grafvarnas djup.

Trygga dig vid att din sång är så skön: se, Tibullus har fallit.

Urnan, fast liten, knappt fyllt hvad af så mycket är kvar.

Kunde, heliga Skald, dig bålets lågor dock röfva?

Skydde de icke att sig mätta med spis af ditt bröst?

Lätt de förbränt ock vördade gudars gyldene tempel,

Då de djerfdes begå detta så skändliga dåd!

Herskarinnan på Eryx' höjd bortvände sitt öga;

Äfven förmådde hon ej, säger man, hämma sin tår.

Bättre

Sed tamen hoc melius, quam si Phæacia tellus
 Ignotum vili supposuisset humo.
 Hinc certe madidos fugientis pressit ocellos
 50. Mater, et in cineres ultima dona tulit.
 Hinc soror in partem misera cum matre doloris
 Venit, inornatas dilaniata comas.
 Cumque tuis sua iunxerunt Nemesisque priorque
 Oscula; nec solos destituere rogos.
 Delia discedens, Felicius, inquit, amata
 Sum tibi: vixisti, dum tuus ignis eram,
 Cui Nemesis, Quid, ait, tibi sunt mea damna dolori?
 Me tenuit moriens deficiente manu.
 Si tamen e nobis aliquid, nisi nomen et umbra,
 60. Restat, in Elysia valle Tibullus erit.
 Obvius huic venies hedera juvenilia cinctus
 Tempora cum Calvo, docte Catulle, tuo.
 Tu quoque (si falsum est temerati crimen amici),
 Sanguinis atque animæ prodige Galle tuæ;
 Hic comes umbra tua est: si quid modo corporis umbra
 est.
 Auxisti numeros, culte Tibulle, pios.
 Ossa quieta, precor, tuta requiescite in urna;
 Et sit humus cineri non onerosa tuo!

Bättre likväl var det så, än om den phæaciska jorden

Honom, af ingen känd, gömt i föraktelig mull.

Nu åtminstone trycktes igen hans döende ögon

Af en mor, och hon bar ännu åt askan en gärd.

Nu med sin klagande mor hans syster delade smärtan,

Slitande håret af, vårdadt och siradt ej mer.

Och med din kyss förenade sina så Nemesis, som hon,

Hvilken han älskade först. Bålet de ställde ej blott.

Delia, då hon gick bort, utbrast: Mer lycklig jag af dig

Älskades; ty du den tid lefde, du brunnit för mig.

Nemesis svarade då: Sörj ej en förlust, som jag lidit!

Mig i den stund, då han dog, räcktes hans dignande hand.

Om dock mera blir öfrigt af oss, än ett namn och en skugga,

Åger Tibullus sin plats i den elysiska dal.

Der till hans möte du går, med din Calvus, vittre Catullus,

Ung, af en murgrönskrans glänser din tinning beprydd.

Du ock — om grundlös är den beskyllda förkränkning mot
vännen —

Gallus, du, som ditt blod jemte ditt lif har förspillt,

Följer en skugga dem åt: om skuggan af kroppen är något.

Ökat de frommas tal, dyre Tibullus, du har.

Hvilen då stilla, o ben, är min bön, i den tryggade urnan:

Och för hans aska, o jord, ej må en börda du bli!

NOTAE.

23. Aelinon reliqui poeta Latini ignorant. Intelligitur autem Linus, Apollinis et Psamathes filius, a canibus discerptus.

29. Durat opus vatium Codd. Edd. omnes; sed vatium ineptum: nondum enim de pluribus Homeris cogitabant. Heinsii conjectura est vatis; Orellii vero fatum. Durando superant hoc Homeri carmina.

62. C. Licinius Calvus, de quo Catullus XIV, 1:

Ni te plus oculis meis amarem,
Jucundissime Calve.

63, 4. Temeratus amicus est Tibullus; incertum autem, qua in re Gallus eum offenderit. — Cornelius Gallus, Foroiulien-
sis, quæsitâ morte quadragesimo ætatis anno obiit Aegypti, u. c.
728.